

บทที่ 853 สามารถฆ่าพวกเจ้าได้

ทันทีที่เห็นเทพถือไม้เท้าปรากฏตัว เทพต่างแดนทั้งหมดก็ต่างถอนหายใจโล่งอก

เทพถือไม้เท้าคือเทพที่แข็งแกร่งที่สุดในเขตตะวันตกของพวกเรา

พวกเทพต่างแดนอยากสังหารเทพปากกล้ออย่างเซียว-หลิงอวิ้นมานานแล้ว ยามนี้จึงตะโกนโหวกเหวกขึ้นทันที

“ริบฆ่าเทพแดนบูรพาชั้นต่ำพวกนี้ให้หมดเถอะ! ก่อนหน้านี้อุตส่าห์ให้โอกาสพวกมันได้หายใจต่ออีกเฮือก แต่พวกมันกลับไม่รักชีวิต ยิ่งกล้าพยายามเกียรติพวกเราเช่นนี้สมควรถูกฆ่าให้หมด!

“เมื่อก่อนเกาะเทพอัสตงเป็นของพวกเจ้าแล้วอย่างไร ตอนนี้มันเป็นของพวกเราแล้ว! พวกเราเมตตาให้พวกเจ้ามีชีวิตอยู่ พวกเจ้าไม่เพียงไม่สำนึกบุญคุณ กลับยังกล้าโหวกเหวกถึงเพียงนี้ ช่างไม่รู้จักความตายจริงๆ!”

“นั่นสิ พวกเราก็เสนอให้ถอนรากถอนโคนมาตั้งนานแล้ว
เทพแดนบูรพาชั้นต่ำพวกนี้จะเลี้ยงให้เชื่องได้อย่างไร!”

“ฆ่าพวกมัน! ฆ่าพวกมันให้หมด! ข้าเห็นเทพแดนบูรพา
ที่ไร้กษัตริย์แห่งทุกที่ ไม่อยากเห็นพวกมันอีกมาตั้งนานแล้ว!”

เทพต่างแดนแต่ละองค์ตะโกนด้วยความเดือดดาล
ราวกับตนยืนอยู่บนคุณธรรมอันสูงส่งนักหนา ทั้งที่เทพต่างแดน
เหล่านี้ต่างหากที่เป็นฝ่ายรุกราน คนที่ไม่รู้ความจริงเห็นฉากนี้
แล้วคงคิดว่าเทพแดนบูรพาของพวกเขาคือฝ่ายไร้ยางอาย
บุกยึดแผ่นดินเทพของผู้อื่นเสียเอง

เมื่อเทพแดนบูรพาเห็นเทพถือไม้เท้าปรากฏตัว สีหน้าก็
ซีดเผือดไปหมด

พวกเขารู้ว่าครั้งนี้ตนต้องตายแน่แล้ว หากรู้แต่แรกว่า
เทพถือไม้เท้าจะปรากฏตัว ก็ไม่ควรฟังคำของเซียวหลิงอวินเลย!

คราวนี้ดีแล้ว หนทางเบื้องหน้ามีเพียงความตาย
สถานเดียว

เทพถือไม้เท้าไม่สนใจเทพแดนบูรพาองค์อื่นๆ สายตา
ของเขาจับจ้องไปที่เซียวหลิงวีนไม่ละไปไหน

“พวกเจ้าคิดจริงจัง หรือว่าเทพถือไม้เท้าอย่างเรากลัว
พวกเจ้า ใครให้ความกล้าพวกเจ้ามาก่อนความวุ่นวายในเขต-
ตะวันตกกัน ครั้งนี้ พวกเจ้าก็ตายอยู่ที่นี้เสียเถอะ”

กล่าวจบ สีหน้าสะใจก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเทพ-
ถือไม้เท้าอย่างชัดเจน

ครั้งก่อนเขาถูกเซียวหลิงวีนไล่หนีเตลิด นั้นนับเป็น
ความอัปยศใหญ่หลวงที่สุดของพวกเทพถือไม้เท้าโดยแท้

เทพถือไม้เท้าหันไปมองเทพเจียว

“พลังของพวกมันค่อนข้างร้ายกาจ แต่หากพวกเรา
ร่วมมือกัน พวกมันย่อมไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพวกเรา อีกทั้งข้ายังพา
มารเถาเถียมานับร้อยตัว รับรองว่าไม่มีทางพลาด”

เดิมทีเทพเจียวไม่ได้รู้สึกอะไรนัก ทว่ายามนี้สีหน้ากลับ
แข็งค้างไปเล็กน้อย เขาเอ่ยกับเทพถือไม้เท้าเสียงเบาราว
กระซิบ

“เทพแดนบุรพาพวกนี้ไม่กลัวมารเถาเถีย พวกมันฆ่า
มารเถาเถียได้!”

เทพถือไม้เท้าได้ยืนดั่งนั้น สีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที

มินาเล่าก่อนหน้านี้เชียวหลังอวินถึงได้อโหังเพียงนั้น
ที่แท้ก็ไม่กลัวมารเถาเถีย

เรื่องนี้จัดการยากอยู่บ้างจริงๆ แต่เทพถือไม้เท้าก็ยัง
กล่าวว่า

“พวกมันไม่กลัว แต่เทพองค์อื่นกลัว ฆ่าพวกมันก่อน
ค่อยว่ากัน! ลุย!”

สิ้นเสียง เทพถือไม้เท้าก็โยนศาสตราเทพของตนออกไป
กักขังเทพแดนบุรพา เชียวหลังอวิน และคนอื่นๆ ไว้ในสถานที่
คล้ายความว่างเปล่าแห่งหนึ่งทันที

ไม่นาน เทพถือไม้เท้าและเทพเจียวก็ค่อยๆ ปรากฏกาย
ตรงหน้าพวกเขา

ศาสตราเทพชั้นนี้สามารถป้องกันไม่ให้อาคารด้านนอก
ถูกลูกหลง ทั้งยังทำให้พวกเขาฆ่าเชียวหลังอวิ^๑นและเหล่าเทพ-
แดนบูรพาคนอื่นหลบหนีไปไหนไม่ได้ มีแต่ต้องตายอยู่ที่นี้

เทพเศียรนกยกไม้เท้าเทพในมือ ชี้ไปทางเชียวหลังอวิ^๑น

“รับความตายเสียเถอะ!”

พูดจบ เขาก็เปิดกล่องใบหนึ่งที่คล้ายกล่องกุ้ออก
มารเถาเถี่ยจำนวนมากแย่งกันพุ่งออกมา ก่อนตาโถมเข้าใส่
พวกเชียวหลังอวิ^๑น

เทพถือไม้เท้าที่เหลือแปลงพลังเทพของตนเป็นอินทรี-
เทพ กรงเล็บแหลมคม พุ่งเข้าใส่พวกเชียวหลังอวิ^๑นพุ่งแล้วพุ่งเล่า

ส่วนพวกเทพเจียวเองก็เรียกไข่มุกเทพแห่งทะเลลึกของ
ตนออกมา มังกรวาริตนแล้วตนเล่าปรากฏตัวออกมา พวกมัน
คำรามก้อง ก่อนพุ่งเข้าหาเชียวหลังอวิ^๑นพร้อมกัน

เมื่อเผชิญกับแรงกดดันและการโจมตีจากพลังเทพที่ซัด
เข้ามาระลอกแล้วระลอกเล่า เทพแดนบูรพาองค์อื่นๆ ก็ตกใจจน
ขาอ่อน

พวกเขาไม่มีแม้แต่เรียวแรงจะต่อต้านสักเสี้ยวเดียว

แต่พริบตาถัดมา พวกเขาก็เห็นหลีเย่หานโบกมืออย่าง
ไม่ใส่ใจราวกับบัดฝุ่นละออง

มานป้องกันที่เต็มไปด้วยไอมารเย็นเยือกปล้นทาง
ออก ขวางการโจมตีทั้งหมดไว้ กระทั่งมารเถาเถี้ยก็ยังฝ่าเข้ามา
ไม่ได้

พลังเทพของพวกเขาฆ่ามารเถาเถี้ยไม่ได้ กระทั่งยัง
ไม่อาจหยุดผีเท้าของมารเถาเถี้ยได้ด้วยซ้ำ แล้วเหตุใดหลีเย่-
หานถึงทำได้...

เทพแดนบุรพาทั้งหมดต่างมองหลีเย่หานด้วยความ
ตื่นตะลึง

ขณะที่หลีเย่หานสกัดการโจมตีเหล่านี้ไว้ เทพถือไม้เท้า
และเทพเจียวต่างก็หรีดตาลเล็กลง

ในใจของพวกเขาคิดตรงกันว่า มีผีมืออยู่บ้างจริงๆ

ทว่าพวกเขาไม่ได้ตกใจ กลับส่งการโจมตีที่รุนแรงยิ่ง
กว่าเดิมพุ่งเข้าใส่พวกเขาอีกครั้ง

ครั้งนี้ ม่านป้องกันถึงกับถูกซัดจนเกิดรอยร้าวสายหนึ่ง

เหล่าเทพแดนบูรพาตกใจจนรีบลงมือช่วยอุดรอยร้าว
ใครจะคิดว่าพวกเขาเพิ่งลงมือ ม่านป้องกันก็หายไปเสียแล้ว

สิ่งที่เหลืออยู่ มีเพียงพวกเขาที่ใช้พลังเทพของตนผิน
ด้านการโจมตีของเทพถือไม้เท้าและเทพเจียวเอาไว้อย่าง
สุดกำลัง

และสิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือ มารเถาเถียได้พุ่งเข้าหา
พวกเขาแล้ว

ต่อให้ตอนนี้พวกเขาพอจะผินด้านการโจมตีของเทพ-
ต่างแดนได้ แต่กลับไร้หนทางรับมือมารเถาเถีย

ในยามที่เทพทุกคนรู้สึกว่าจะต้องตายอย่างอนาถ
แน่แล้ว เชี่ยวหลังอวินก็เอ่ยขึ้น

“พวกเราเทพแดนบูรพาไม่มีทางด้อยกว่าอสูรเทพที่
ยังวิวัฒน์ไม่สมบูรณ์เหล่านี้ พวกเราจะฆ่ามารเถาเถียให้เอง
แต่หากพวกเจ้าไม่อาจฆ่าเทพต่างแดนเหล่านี้ได้ เช่นนั้นก็ไม่มี
ผู้ใดช่วยพวกเจ้าได้อีก”

พวกเทพแดนบูรพายังไม่ทันตั้งสติ ก็เห็นเซียวหลิงอวิ^๑น
โบกมือครั้งหนึ่ง

มารเถาเถียสิบกว่าตนที่พุ่งถลาเข้ามาก็ถูกฟันสลายเป็น
เถ้าธุลีไปจนหมดในการโจมตีเดียว

ทว่าพวกเขาไม่มีเวลาดิ้นตะลึง

ไม่รู้เพราะเหตุใด คำพูดของเซียวหลิงอวิ^๑นกลับฝังแน่น
อยู่ในหัว ราวกับวาจาของนางมีพลังวิเศษ ทำให้พวกเขา
แข็งแกร่งขึ้นในพริบตา ถึงกับร่วมมือกันสะท้อนการโจมตีของ
เทพต่างแดนกลับไปได้

พวกเทพแดนบูรพาพลันตื่นเต้นอย่างยิ่ง

เมื่อเซียวหลิงอวิ^๑นออกคำสั่งสั้นๆ เพียงคำเดียว เทพ
แต่ละองค์ก็พุ่งเข้าหาเทพถือไม้เท้าและเทพเจียวทันที

การรวมพลังของเทพเจียวแข็งแกร่งกว่าเทพถือไม้เท้า
อยู่บ้าง ไม่นานก็ทำให้เทพแดนบูรพาตนหนึ่งบาดเจ็บ

ทว่าก่อนที่เทพแดนบูรพาตนนั้นจะถูกฆ่าตาย หลีเย่หาน
ก็ลงมือช่วยไว้

เทพองค์นั้นบาดเจ็บไม่หนักมากนัก จึงพุ่งเข้าไปต่อสู้อีกครั้ง

หลังจากนั้นอีกหลายครั้ง ทุกครั้งที่เทพแดนบูรพาแผลอพลาดจนเกือบถูกฆ่า หลีเย่หานกับเซียวหลิงอวิ้นก็จะช่วยพวกเขาไว้ได้ทันเวลาเสมอ

สิ่งนี้ทำให้พวกเขาค่อยๆ ตระหนักว่า ตนไม่ได้ตายง่ายอย่างที่คิด

ความกล้าจึงยิ่งเพิ่มพูน พวกเขาบุกขึ้นหน้าอย่างดุเดือด เห็นเทพถือไม้เท้าหรือเทพเจียวก็ซัดเข้าใส่ทันที

กระทั่งพวกเขาสังหารเทพถือไม้เท้าองค์แรกได้ เทพแดนบูรพาทุกองค์ต่างชะงักค้างอยู่กับที่

พวกเขาถึงกับฆ่าเทพถือไม้เท้าได้!!!

ขณะที่ทุกคนยังตกตะลึงอยู่ ก็เกือบถูกลอบโจมตีอีกครั้ง

เซียวหลิงอวิ้นช่วยพวกเขาไว้ทัน นางเอ่ยเสียงเย็นว่า

“ใช้เวลานานถึงเพียงนี้ กลับเพิ่งฆ่าเทพถือไม้เท้าได้
องค์เดียว นี่พวกเจ้าคิดจริงหรือว่าเทพอย่างพวกเจ้ายังจะด้อย
กว่าอสูรเทพ!”

คำพูดนี้ทำให้เทพแดนบูรพาละอายยิ่งนัก แต่ในเวลา
เดียวกัน พวกเขาก็กัดฟัน พุ่งเข้าใส่เทพถือไม้เท้าและเทพเจียว
อย่างดุตันกว่าเดิม

ไม่นาน พวกเขาก็กสังหารเทพถือไม้เท้าและเทพเจียวได้
อีกหลายองค์

ความพยายามบากบั่นยามก้าวขึ้นจากเซียนเป็นเทพ
ในอดีตถูกปลุกขึ้นมาอีกครั้ง พวกเขาโจมตีเทพถือไม้เท้าและ
เทพเจียวอย่างไม่คิดชีวิต

ถึงตอนนี้ ในที่สุดพวกเทพต่างแดนก็พบว่า พวกเขา
ถึงกับไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเทพแดนบูรพา

อีกทั้งในสถานการณ์เพลิงพล้ำเช่นนี้ เซียวหลิงอวี่นกับ
หลี่เย่หานยังไม่ได้ลงมือด้วยซ้ำ

จากพลังที่ทั้งสองใช้ช่วยเทพแดนบุรพาให้พ้นจาก
เงื้อมมือพวกเขาได้ทันทุกครั้งเมื่อครู่ ก็เห็นได้ชัดว่าเซียวหลิง-
อวิ้นกับหลีเย่หานเพียงใช้พวกเขาเป็นของเล่นหาความสำราญ
เท่านั้น!

เทพถือไม้เท้าปล่อยมารเถาเถียที่เหลืออีกเจ็ดสิบแปดสิบ
ตัวออกมาทันที

มารเถาเถียเหล่านั้นพุ่งเข้าไปใส่เทพแดนบุรพาราวกับ
ฝูงมด

เทพแดนบุรพาตื่นตระหนกตามสัญชาตญาณ ทำให้
ตอบสนองเข้าไปครึ่งจังหวะ จนเกือบถูกสังหารคาที่

โชคดีที่เซียวหลิงอวิ้นช่วยไว้ได้ทัน

พวกเขายังไม่ทันได้เอ่ยขอบคุณ ก็พลันเห็นภาพที่ทำให้
ต้องเบิกตากว้าง อ้าปากค้าง คางแทบหล่นถึงพื้น

หลีเย่หานใช้ไอมารควบเป็นเส้นบางดูจางไปไหม มัด
มารเถาเถียทั้งหมดเอาไว้

ส่วนต้นต้นตัวน้อยที่ยืนว่าง่ายอยู่บนพื้นมาตลอด ยามนี้
ก็เอ่ยขึ้นว่า

“ท่านพ่อบอกว่า หากพวกเจ้าไม่ยอมตายก็ไปฆ่า
อสูรเทพเหล่านั้นเสีย พวกเจ้าอยากตายหรือไม่”

คำพูดนี้เห็นได้ชัดว่ากล่าวกับมารเถาเถีย

พวกมารเถาเถียไม่รู้ตอบอะไรกลับมา ต้นต้นจึงหันไป
พูดกับหลี่เย่หานอย่างดีใจว่า

“ท่านพ่อ พวกมันบอกว่าไม่ยอมตาย”

หลี่เย่หานได้ยินดังนั้น ก็เก็บไอมารของตนกลับมาโดย
ไร้สีหน้า

ทันทีที่มารเถาเถียถูกปลดปล่อย พวกมันทั้งหมดก็พุ่ง
เข้าใส่เทพถือไม้เท้าและเทพเจี๊ว

เทพเจี๊วไม่กลัวมารเถาเถีย แต่เทพถือไม้เท้ากลับถูก
กินจนหมด

ครั้นเทพเจี๋ยวฆ่ามารเถาเถี่ยจนหมด ก็หันไปจ้องหลี-
เย่หานเขม็งด้วยดวงตาแดงกำ

“พวกเจ้าเป็นใครกันแน่ เหตุใดจึงสั่งมารเถาเถี่ยได้
หรือว่าพวกเจ้าไม่ใช่เทพแดนบูรพา!”

คำพูดนี้มีความหมายคลุมเครือ คล้ายกำลังปิดบัง
บางอย่างอยู่

เซียวหลิงอวินไม่สนใจเรื่องเหล่านี้

นางลงมือโดยไม่มีใครทันตั้งตัว ไขพลังเทพควบเป็น
โซ่เหล็ก มัดเทพเจี๋ยวสี่ห้องคิไวแน่นหนา

พวกเทพแดนบูรพาที่ก่อนหน้านี้แม้ทุ่มสุดแรงก็ยังไม่อาจ
ทำร้ายเทพเจี๋ยวได้ ล้วนตกตะลึง

นี่ก็คือเทพชั้นสูงสินะ

มีเพียงเทพชั้นสูงเท่านั้น จึงจะแข็งแกร่งถึงเพียงนี้

พวกเขาต่างมองเซียวหลิงอวินและหลีเย่หานด้วยความ
เคารพเลื่อมใส

ส่วนพวกเทพเจิวล้วนตะลึงกันไปแล้ว

จนถึงกับถูกมัดอย่างง่ายดายถึงเพียงนี้?!

เทพเจีวมองเชียวหลิงอวิ้นอย่างยากจะเชื่อ ในใจคิดว่า
พวกนี้ต้องไม่ใช่เทพแดนบูรพาแน่!

เห็นได้ชัดว่าเทพแดนบูรพาล้วนอ่อนแอทั้งหมด!

เชียวหลิงอวิ้นยอมไม่รู้ว่าเทพเจีวนั้นคิดอะไรอยู่ในใจ
นางถามอย่างสงบนิ่งว่า

“หากพวกเจ้าไม่ยอมตาย ก็พูดมาตามจริงว่าพวกเจ้า
มายังแผ่นดินเทพบูรพาได้อย่างไร และรู้ได้อย่างไรว่าศัตรู
ตัวฉกาจของพวกเราเทพแดนบูรพา คือมารเถาเถี้ย แน่نون
ข้ายังคงยึดตามคำพูดเดิม หากพวกเจ้าไม่พูด ก็มีแต่ตาย
สถานเดียว แต่หากพวกเจ้าพูด ข้าสามารถส่งพวกเจ้ากลับไปยัง
ที่ที่พวกเจ้าจากมาได้ นี่คือคำมั่นของพวกเราในฐานะหงส์คราม
กับมังกรดำ”

หง...หงส์ครามกับมังกรดำ?!

พวกเทพแดนบูรพาเกือบหลุดเสียงร้องออกมา

เซียวหลิงอวีนกับหลีเย่หานถึงกับเป็นหงส์ครามกับ
มังกรดำ มหาเทพในตำนานผู้ที่สามารถรับมือมารเถาเถียได้!

ที่แท้พวกเขาก็คือหงส์ครามกับมังกรดำ

มิน่าเล่า!

มิน่าพวกเขาไม่เพียงไม่หวาดกลัวมารเถาเถียแม้แต่หน่อย
แม้ยามเผชิญกับเทพต่างแดนก็ยังเย่อหยิ่งถึงเพียงนี้

หงส์ครามกับมังกรดำเป็นตัวตนที่แข็งแกร่งกว่าเทพ-
ชั้นสูงไม่รู้กี่เท่า ตามตำนานเล่าว่า หงส์ครามกับมังกรดำเป็น
ตัวตนที่ทัดเทียมกับสวรรค์ได้เซียวนะ!

พวกเขาตื่นเต้นจนยากจะระงับ แต่ก็ยังไม่กล้าเงยหน้า
มองพวกเซียวหลิงอวีนตรงๆ ทำได้เพียงตั้งใจเงี่ยหูฟัง

เทพเจียวดูเหมือนเคยได้ยินชื่อหงส์ครามกับมังกรดำ
มาก่อน สีหน้าของพวกเขาจึงย่ำแย่อย่างยิ่ง หหมดเร็วแรงจะ
ฉับพลันต่อ

เขากล่าวอย่างห่อเหี่ยวเป็นที่สุด

“ฟ่ายแพ่ในมือพวกเจ้า นับว่าพวกเราไม่ขาดทุน มีน้ำเล้า
เจ้าถึงเอาแต่บอกว่าพวกเราเป็นอสุรเทพ...พวกเจ้ามองออก
แต่แรกใช่หรือไม่ว่าร่างเดิมของพวกเราคือสัตว์เดรัจฉาน
เพียงแต่กลายเป็นเทพได้โดยบังเอิญ เดิมทีพวกเราไม่ใช่
อสุรเทพด้วยซ้ำ ต่อให้กลายเป็นเทพแล้ว ก็ยังไม่อาจวิวัฒนาการ
อย่างสมบูรณ์...”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ พวกเทพแดนบูรพาก็ตกใจจนพูด
ไม่ออก

นี่...นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

เทพต่างแดนเหล่านี้เมื่อก่อนล้วนเป็นเพียงสัตว์ธรรมดาหรือ

พวกเขายังไม่ทันคิดหาสาเหตุได้ เชี่ยวหลิงอวี่นก็ถามขึ้น
แล้วว่า

“เช่นนั้นเหตุใดพวกเจ้าที่แม้แต่แปลงร่างยังทำไม่ได้
จึงกลายเป็นเทพได้ล่ะ”

เทพเจียวถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนตอบว่า

“ที่จริงพวกเราเองก็ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนั้นพวกเราต่างกำลังพยายามบ่มเพาะพลังอย่างหนักเพื่อแปลงร่างเป็นมนุษย์ได้ แต่วันหนึ่ง สถานที่ที่พวกเราใช้ฝึกฝนพลังนั้นมีปรากฏเทพจำนวนมหาศาลหลั่งไหลเข้ามา พวกเราถูกพลังนั้นกระแทกจนสลบไป

“เมื่อฟื้นขึ้นมา แทบทุกตัวที่เป็นสัตว์ล้วนกลายเป็นเทพแล้ว อีกทั้งเกาะสัตว์ที่พวกเราอยู่ก็ปรากฏรอยแยกสายหนึ่ง พวกเราอยากรู้อยากเห็นจึงพุ่งเข้าไป หลังจากนั้นก็มาถึงเกาะเทพอัสตงแห่งนี้

“เดิมทีพวกเราล้วนหลบซ่อนตัว ไม่กล้าต่อกรกับพวกเจ้า อย่างไรก็ตามเสียพวกเจ้าก็คือเทพที่แท้จริงของที่นี่ ก่อนหน้านี้พวกเราเป็นเพียงสัตว์ แต่มีมหาเทพองค์หนึ่งบอกพวกเราว่า ใช้มารเถาเถี้ยก็สามารถฆ่าพวกเจ้าได้!”

บทที่ 854 ทำไม

เหล่าเทพแดนบูรพาต่างสลดมหายใจเย็นวาบ

ผู้ใดกัน

ผู้ใดเป็นคนบอกเทพต่างแดนพวกนี้ว่ามารเถาเถีย
สามารถสังหารพวกเขาได้?

เทพแดนบูรพาอย่างพวกเขาแทบเป็นตัวตนที่ไม่ตาย
ไม่ดับ แม้แต่ตอนเพื่งบรรลุเป็นเทพ พวกเขากียังไม่รู้เลยว่าม
สิ่งใดสามารถฆ่าตนได้

แต่เหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดขึ้นเร็วเกินไป พวกเขายังไม่ทัน
ตั้งตัวก็เผชิญหน้ากับมารเถาเถียแล้ว ตอนเห็นเทพองค์อื่นถูก
สังหาร เทพแดนบูรพาจำนวนมากถึงขั้นยังตอบสนองไม่ทัน
ด้วยซ้ำ

เซียวหลิงอวินถามด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

“ใครเป็นคนบอกพวกเจ้า”

เหล่าเทพแดนบูรพาต่างจังหวัดเจียวเหม็ง กลัวว่าจะ
พลาดข้อมูลสำคัญแม้เพียงหนึ่งคำ

เทพเจียวสายหน้า

“ไม่ใช่เทพแดนบูรพาของพวกเจ้าหรอก คนผู้นั้นมี
เส้นผมสีทองอร่ามจับตา รูปร่างงดงามไร้ที่เปรียบ ใบหน้าขาว
ราวหิมะ ดวงตาสีฟ้าครามดุจสายน้ำ ความงามของนางไม่ด้อย
ไปกว่าเจ้าเลย นางสาวชุดขาวพลีเสื้อคลุมห่มอกยามเช้า
เหมือนเทพธิดาผู้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ตอนนั้นพวกเราเห็นนาง
ยังนึกว่านางคือเทพธิดาศักดิ์สิทธิ์ ก่อนหน้านี้ข้ายังเคยคิด
ด้วยซ้ำว่าพวกเจ้าอาจเป็นเหมือนนางกันทั้งหมด คิดไม่ถึงว่า
พวกเจ้าจะเป็นเทพจากแดนบูรพาจริงๆ ทั้งยังเป็นผู้นำเสียด้วย
และก็เป็นนางเช่นกันที่บอกพวกเราว่า หากพบหงส์ครามกับ
มังกรดำก็ให้หลบเลี่ยง”

เหล่าเทพแดนบูรพาฟังจนตะลึงไปหมด

เส้นผมสีทองอร่าม ดวงตาสีฟ้าครามดุจสายน้ำ?

หรือว่านางผู้นั้นจะเป็นปีศาจที่กลายเป็นเทพ?

พวกเขาเกลียดชังพวกทฤษฎีเหล่านั้นจนแทบไม่รู้จะเกลียดอย่างไรแล้ว

เชียวหลังอวินหรือตาลงเล็กน้อย ฟังมาถึงตรงนี้ นางก็แทบแน่ใจแล้วว่า มีใครบางคนจงใจเล่นงานเหล่าเทพอย่างพวกเขา

แต่เทพคือการดำรงอยู่ที่แข็งแกร่งที่สุดไม่ใช่หรือ ใครกันที่กล้าเล่นงานเทพ แล้วเหตุใดจึงต้องเล่นงานเทพด้วย

เมื่อเห็นเชียวหลังอวินไม่พูด เทพเจี๋ยก็รีบกล่าวต่อ

“สิ่งที่พวกเราผู้มีเพียงเท่านี้ ก่อนหน้านี้เพราะจู่ๆ พวกเราก็กลายเป็นเทพ จึงตื่นเต้นกันไป อีกทั้งยังอิจฉาที่เทพแดนบูรพาล้วนแปลงกายเป็นมนุษย์ได้ แต่พวกเรากลับยังคงลักษณะสัตว์ไว้ จึงปฏิบัติต่อเทพแดนบูรพาอย่างเข้มงวด โหดร้าย เจ้าเคยบอกว่าจะปล่อยพวกเราไป พวกเรารู้เพียงว่าจากเกาะเทพอัสตงสามารถกลับไปยังเกาะสัตว์ของตนเองได้ แต่ค่ายกลเคลื่อนย้ายพังเสียหายไปแล้ว เจ้าจะฆ่าพวกเราไม่ได้ นะ พวกเราเองก็อยากกลับไปเหมือนกัน”

ถึงอย่างไรสถานที่แห่งนี้ก็ไม่สุขสบายเท่าเกาะสัตว์ของพวกเขา ถึงจะเห็นว่าพวกเขาเข้ายึดครองพื้นที่เจริญส่วนใหญ่ไว้ แต่แท้จริงแล้วพวกเขาเองก็อยากจากไปนานแล้ว

เพียงแต่เทพเจียวยากไป ไม่ได้หมายความว่าเทพต่างแดนอื่นๆ จะอยากไปด้วย

เชียวหลังวันสะบัดมือครั้งเดียว เขตแดนที่เทพถือไว้ไม่ทำทางไว้ก่อนหน้าก็พังทลายลง พวกนางกลับมายังงานเลี้ยงเดิม

เทพต่างแดนที่อยู่ด้านนอกเดิมที่ต่างคิดว่าเชียวหลังวันกับพวกถูกสังหารไปแล้ว ครั้นเห็นเชียวหลังวันและเทพแดนบูรพาองค์อื่นๆ ปลอดภัยไร้บาดเจ็บ ทั้งเทพเจียวยังถูกเชียวหลังวันควบคุมตัวไว้ พวกเขาก็ตื่นตะลึงอย่างยิ่ง

พวกเขาแทบไม่กล้าเชื่อ

เทพถือไม้เท้าตายแล้วหรือ มิฉะนั้นเทพเจียวจะถูกควบคุมตัวได้อย่างไร

เซียวหลิงอวี่นไม่สนใจสายตาดิ้นตะลึงเหล่านั้ นางเอ๋อ
กับเทพต่างแดนทั้งหลายว่า

“หากพวกเจ้าไม่อยากตาย ก็จงออกไปจากดินแดนเทพ-
บุรพาให้หมด ที่นี่คือถิ่นของพวกเรา ข้าจะช่วยซ่อมค่ายกล-
เคลื่อนย้ายให้พวกเจ้าเอง แต่หากพวกเจ้าไม่ยอมจากไป ข้าก็
เคยพูดไว้แล้ว ว่าใครที่ไม่ไปก็จงตายอยู่ที่นี้ให้หมด”

เทพต่างแดนทั้งหลายได้ยินแล้วก็โกรธเกรี้ยวยิ่งนัก
แต่เมื่อเห็นเทพเจียวยังถูกมัดไว้ ทั้งเทพถือไม้เท้าก็มีความ
เป็นไปได้ว่าจะประสพเคราะห์ร้ายไปแล้ว พวกเขาจะกล้าเอ๋อ
อะไรได้อีก

เทพเจียวกล่าวกับเทพต่างแดนทั้งหลายว่า

“พวกเรามีเวลาเพียงครึ่งเดือนเท่านั้น พวกเขาแข็งแกร่ง
เพียงใด พวกเจ้าไม่อาจจินตนาการได้หรอก เกาะสัตว์ของ
พวกเราสุขสงบกว่านี้มาก เผ่าเทพเจียวของพวกเราเลือกจากไป
หากพวกเจ้าอยากไป ภายในครึ่งเดือนก็มารวมตัวที่ค่ายกล-
เคลื่อนย้ายกับพวกเราเถิด”

จากคำพูดนี้ เห็นได้ชัดว่าเผ่าเทพเจียวยอมประนีประนอม และจะจากไปแล้ว

ในหมู่เทพต่างแดนมีไม่น้อยที่หวั่นไหว แต่ก็มีบางส่วน คล้ายกำลังคิดคำนวณอะไรอยู่

เซียวหลิงอวิน^{*}ไม่สนใจเหล่าเทพต่างแดนอีก นางให้ เทพเจียวพาพวกนางไปยังค่ายกลเคลื่อนย้าย และก็ได้เห็น ค่ายกลเคลื่อนย้ายที่คล้ายคลึงกับที่เคยเห็นจริงๆ

ค่ายกลเคลื่อนย้ายที่นี้ล้วนมีลักษณะใกล้เคียงกัน ขอเพียงซ่อมแซมหนึ่งเป็น แห่งอื่นๆ ก็ไม่ใช่เรื่องยาก เพียงแต่ ไม่รู้เพราะเหตุใดค่ายกลเคลื่อนย้ายเหล่านี้จึงถูกทำลาย ค่ายกล ตรงหน้าเองก็ถูกทำลายเช่นกัน

เทพเจียวคิดว่าเซียวหลิงอวินคงไม่อาจซ่อมค่ายกล- เคลื่อนย้ายให้เสร็จได้รวดเร็วเพียงนั้น จึงตั้งใจจะจากไปก่อน ทว่าเซียวหลิงอวินกลับให้เขารออยู่ที่นี้เพียงหนึ่งชั่วยามก็พอ

เทพเจียวประหลาดใจยิ่งนัก

ค่ายกลเคลื่อนย้ายนี้ เชี่ยวหลิงอวินคิดจะซ่อมให้เสร็จ
โดยใช้เวลาเพียงหนึ่งชั่วยามหรือ

เขาย่อมไม่เชื่อ ต่อให้เก่งกาจเพียงใดก็เป็นไปไม่ได้
กระทั่ง ถึงอย่างไร ตอนนั้นเทพธิดาผู้บอกพวกเขามาร-
เถาเถี่ยสามารถสังหารเทพแดนบูรพาได้ ยังใช้เวลาหลายวัน
กว่าจะซ่อมค่ายกลเคลื่อนย้ายนี้สำเร็จ นางยังบอกด้วยว่า
ค่ายกลเคลื่อนย้ายเหล่านี้ล้วนเป็นนางที่จัดวางไว้ นอกจากนาง
แล้ว มีน้อยคนนักที่จะซ่อมค่ายกลเคลื่อนย้ายนี้ได้

แต่บัดนี้ ผ่านไปเพียงหนึ่งชั่วยาม เทพเจี๋ยก็เห็นค่ายกล-
เคลื่อนย้ายได้รับการซ่อมแซมเรียบร้อยแล้วจริงๆ

เชี่ยวหลิงอวินไม่รู้ว่าค่ายกลเคลื่อนย้ายนี้จะคงอยู่ได้นาน
เพียงใด จึงเอ่ยกับเทพเจี๋ยว่า

“ตอนนี้เจ้าไปแจ้งเทพต่างแดนในแต่ละเขตของพวกเจ้า
ให้ผู้ที่ยากจากไปรีบเก็บข่าวของของตนให้เรียบร้อย ข้าจะอยู่
ที่นี่เพียงครึ่งเดือน หลังจากครึ่งเดือน หากยังไม่ยอมจากไป
และไม่อยากกลายเป็นทาส เช่นนั้นก็จงหลับใหลชั่วนิรันดร์อยู่
ณ ที่แห่งนี้เถิด”

เทพเจียวกเองก็รู้ว่า เมื่อเซียวหลิงอวินและหลีเย่หานปรากฏตัวขึ้น เกาะเทพอัสดงทั้งเกาะคงเกิดการเปลี่ยนแปลงชนิดพลิกฟ้าคว่ำดินแล้ว ต่อให้พวกเขาไม่ยอมออกจากเกาะเทพอัสดง ก็ไม่มีทางกลับไปเป็นเช่นก่อนหน้านี้ ที่กดขี่และสังหารเทพแดนบูรพาได้ตามใจชอบอีกต่อไป

เดิมทีเผ่าเทพเจียวสมควรใช้ชีวิตอยู่ในทะเลจึงจะเป็นอิสระที่สุด พวกเขาจึงไม่ต่อต้านการจากไปแม้แต่น้อย กลับยินดีเสียด้วยซ้ำ

เทพเจียวรีบสั่งให้คนในเผ่าไปแจ้งเทพต่างแดนทั้งหมดทันที ผู้ใดอยากจากไปก็ให้รีบเก็บข้าวของ แล้วมารวมตัวกันที่เผ่าเทพเจียว

เซียวหลิงอวินและหลีเย่หานก็เฝ้าอยู่ที่นี้เช่นกัน นางพบว่าค่ายกลเคลื่อนย้ายไม่เกิดปัญหาใดๆ เพียงแต่ยังไม่รู้ว่าเหตุใดก่อนหน้านี้จึงถูกทำลาย

ไม่นานหลังจากนั้น เทพต่างแดนจำนวนไม่น้อยก็ทยอยมายังค่ายกลเคลื่อนย้าย เมื่อเห็นว่าค่ายกลได้รับการซ่อมแซม

แล้วจริงๆ บางส่วนก็จากไปทันที บางส่วนยังรออยู่ที่นี้เพื่อรอส่งตัว

ชุดแรกคือเทพเจียวกว่าครึ่งเผ่า พาเทพสัตว์จากเผ่าอื่นๆ อีกไม่น้อยเข้าไปในค่ายกล จากนั้นพวกเขาก็ถูกส่งออกไปในเวลาไม่นาน

เมื่อค่ายกลทำงานแล้ว เชี่ยวหลิงอวี่นกำลังจะให้ชุดที่สองเข้าไป ทว่าภาพที่เกิดขึ้นกลับทำให้พวกเขาประหลาดใจ

ในค่ายกลพลันปรากฏกลุ่มไอสีดำก้อนหนึ่งขึ้นมา มันกำลังกัดกร่อนค่ายกลอยู่!

เชี่ยวหลิงอวี่นและหลี่เย่หานลงมือพร้อมกัน คว่ำกลุ่มไอสีดำนั้นไว้

ทันทีที่ถูกจับ ไอสีดำก็ส่งเสียงกรีดร้องโหยหวนราวกับทารกแผดเสียง พริบตาถัดมาก็ระเบิดออกอย่างกะทันหัน พลังมหาศาลปะทุขึ้น แม้แต่เชี่ยวหลิงอวี่นและหลี่เย่หานก็เกือบได้รับบาดเจ็บ

เมื่อสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายที่หลงเหลือหลังไอสีตำระเปิด
สีหน้าของเซียวหลิงอวีนก็มีดครีมลงโดยสิ้นเชิง

“น่าสนใจจริงๆ ที่แท้เป็นทูตของเทพโรคระบาดนี่เอง
หรือว่านางสมคบกับเทพองค์อื่น คิดจะทำลายเทพแดนบูรพา
ทั้งหมด”

เซียวหลิงอวีนไม่อาจรู้คำตอบได้ เพราะเทพจีหมิงเคย
บอกไว้แล้วว่า เทพที่เก่งกาจขึ้นมาน้อยล้นนอกจากที่นี่ไปยัง
สถานที่อันสงบสุขกันหมด พวกเขายอมไม่มีทางรู้ว่าในตอนนั้น
เทพต่างแดนมาถึงที่นี่ได้อย่างไร

สิ่งเดียวที่เซียวหลิงอวีนรู้ในตอนนั้นก็คือ มีเทพธิดา
ผมทองตาฟ้าผู้หนึ่งบอกเรื่องเหล่านี้แก่เทพต่างแดน

เซียวหลิงอวีนไม่ได้คิดต่อ เทพต่างแดนอื่นๆ เดิมทีก็
สะดุ้งตกใจ แต่เมื่อเห็นว่าค่ายกลเคลื่อนย้ายไม่เป็นอะไร จึงขึ้น
ไปต่อ ไม่นานก็ถูกส่งตัวจากไป

หลังจากส่งตัวไปอีกสิบกว่าชุด ด้านนอกยังคงมีเทพ-
ต่างแดนทยอยมากันเรื่อยๆ แม้ตอนแรกยังดูลังเลไม่ตัดสินใจ
แต่สุดท้ายก็ยังเลือกจากไปอยู่ดี

เซียวหลิงอวิ้นและหลีเย่หานส่งเทพต่างแดนจากไป
ประมาณแสนกว่าตนแล้ว เทพเจี๋ยจึงบอกนางว่ายังเหลือ
เทพต่างแดนอีกสองหมื่นองค์ที่ดูเหมือนไม่ยินยอมจากไป ทั้งยัง
โกรธมากที่เทพเจี๋ยชักจูงให้เทพต่างแดนองค์อื่นจากไป ไม่รู้ว่า
จะก่อเรื่องรุนแรงอะไรขึ้นมาหรือไม่

สองวันต่อมา แทบไม่มีเทพต่างแดนมาที่ค่ายกลเคลื่อนย้าย
แล้ว เซียวหลิงอวิ้นจึงให้เทพเจี๋ยที่เหลือจากไปเช่นกัน

ส่วนพวกที่ไม่ยอมไป ไม่นานก็จะได้รับผลลัพธ์เอง

เทพแห่งเผ่าเทพเจี๋ยเหล่านี้ล้วนกล่าวขอบคุณเซียว-
หลิงอวิ้น พวกเขากำลังจะเข้าไปในค่ายกลเคลื่อนย้าย ทันใดนั้น
ก็รู้สึกได้ว่ามีบางสิ่งพุ่งเข้ามา

ยังไม่ทันที่พวกเขาจะตอบสนอง รอบด้านก็ถูกเทพ-
ต่างแดนหลายพันองค์ล้อมเอาไว้แล้ว แต่ละองค์มีท่าทางดูร้าย
อำมหิต ใช้สายดาเปี่ยมจิตสังหารมองมายังเผ่าเทพเจี๋ย รวมถึง
พวกเซียวหลิงอวิ้น

เห็นได้ชัดว่าเทพต่างแดนเหล่านี้มาอย่างไม่เป็นมิตร

เมื่อเห็นพวกเขาปรากฏตัว สีหน้าของเผ่าเทพเจียวก็น่าดูน่ากลัว ส่วนเซียวหลิงอวิ้นและหลี่เย่หานกลับเป็นสองคนที่สงบนิ่งที่สุด

เทพต่างแดนปรากฏตัวมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่นาน กลุ่มเทพต่างแดนก็แหวกออกเป็นทาง

เทพต่างแดนร่างกำยำหลายองค์ที่มีศีรษะสิงโตและศีรษะเหยี่ยวค้อยๆ เดินออกมา เมื่อก้าวมาถึงด้านหน้าแล้ว พวกเขาก็มองเซียวหลิงอวิ้นและหลี่เย่หานด้วยสายตาดูแคลนแวบหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยกับเผ่าเทพเจียวว่า

“พวกเจ้าคิดว่าหลอกล่อพวกเดียวกันจากเผ่าอื่นๆ ให้กลับไปได้ แล้วพวกเราจะไม่รู้แผนการของพวกเจ้าหรือ อยู่บนเกาะสัตว์ เผ่าเทพเจียวของพวกเจ้าก็เหมือนปลากลับสู่น้ำ พวกเจ้าคิดว่าพวกเราจะกลัวสัตว์สองขาจากแดนตะวันออกสองตนนี้หรือ”

เซียวหลิงอวิ้นได้ยินแล้วก็แค้นหัวเราะเย้ยซา

“สัตว์สองขาแดนตะวันออกหรือ ตอนนั้นพวกเจ้าเป็นเพียงสัตว์เดรัจฉานต่ำต้อย ทั้งยังไร้ความสามารถ มาตอนนี้กลับคิดใช้คำว่าสัตว์มาเหยียดหยามเทพอื่นหรือ พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า ในแดนตะวันออกของพวกเรา เทพที่ร้ายกาจที่สุดก็คือเทพที่ทะยานขึ้นมาจากร่างแท่งที่เป็นสัตว์”

นางกวาดตามองเทพต่างแดนเหล่านั้น น้ำเสียงเย็นเยียบลงทุกคำ

“พวกเจ้าไม่ยากจากไปก็ยอมได้ เช่นนั้นก็ทิ้งชีวิตไว้ ส่วนเรื่องอื่น ไม่จำเป็นต้องพูดไร้สาระอีก”

แท้จริงแล้วเซียวหลิงอวิ้นดีใจมาก เทพต่างแดนเหล่านี้มากันครบเช่นนี้ก็ดี จะได้จัดการให้สิ้นซากในคราวเดียว

เผ่าเทพเจียวเอ่ย์กับเทพต่างแดนเหล่านั้นว่า

“ไม่ว่าพวกเจ้าจะเชื่อหรือไม่ แต่สองท่านนี้คือเทพหงส์ครามกับเทพมังกรดำ พวกเขาเก่งกาจเพียงใด เชื่อว่าไม่จำเป็นต้องให้ข้าพูดหรอก ตอนนั้นเทพธิดาผู้นั้นยังให้พวกเราหลบเลี่ยงหงส์ครามกับมังกรดำเลยมิใช่หรือ พวกเจ้าไม่